

Мястото на оценъчната медиация в заповедното производство, производството по несъстоятелност и при изпълнение по закона за особените залози

Завен Астадунов

Резюме - Високата кредитна задлъжнялост на производствените предприятия в България, множеството стопански субекти в производство по несъстоятелност, лошото управление и продажбата на част от банките в изпълнение по Закона за особените залози, изключително натоварените окръжни съдилища със заповедни производства са сложен и важен обществен проблем, който изисква комплекс от мерки. Мерки, изискващи законодателни промени, превенция, както и възможности за извънсъдебно разрешаване на спорове. В тази връзка считам за много погрешно използването на медиация само за разтоварване на съдебната система. Предимствата на медиацията като бърза, евтина, експертна и поверителна процедура с пълно и лично участие на спорещите, даваща възможност за пренасочване на нагласите и разбиранията на спорещите страни една към друга, минимизиране на риска от злоупотреба с права, грешки на съдиите поради краткия срок за разглеждане на заповедните производства, възможността на банките да налагат свои синдици, обслужващи интересите си при ликвидация на производствени предприятия, защитава социалната справедливост на микро и макро мащаб. Процедурата по медиация трябва да се въведе в заповедното производство, производството по несъстоятелност, както и при пристъпване към принудително изпълнение по Закона за особените права на задържане, за да се възстанови доверието между търговските банки и кредитополучателите - стопански субекти, което разклаща икономическите и финансови основи и държавността.

Ключови думи - Оценъчна медиация, право, медиация, производство, конфликт, съд

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Медиацията е една от формите за управление на конфликти и е възможна когато конфликта е възникнал преди време и поради своята сложност няма резултат от опитите на страните да го решат. За да бъде възможна медиацията страните трябва да са готови да променят своите установени начини за водене на преговори и да започнат нов вид комуникация помежду си. Определение дават и Беркович и Хъстън, които определят медиацията като: „Реактивен процес на конфликтен мениджмънт, в който страните търсят съдействие, приемат предложение за помощ от друг

индивид, група или организация, за да променят своето поведение, решат техен конфликт или да разрешат свой проблем без физическа сила или предизвиквайки намесата на предвидените правомощия по закон.” [1] Авторите акцентират на основния принцип, на който се основава самата медиация- това, че страните сами, по собствена воля, са се съгласили да търсят съдействие на трето лице, което да им помогне в собствените им усилия да решат конфликта с мирни средства и без намесата на държавата. „Медиацията е сочена като една в пъти по- евтина процедура в сравнение с конвенционалното правосъдие, по- бърза по време и неформална по своя характер. Поради своята неформалност, процедурата позволява на страните да изложат всички аспекти на спора, както и чисто емоционалната страна или етични аспекти, които често не намират място, ако спорът се разглежда по правилата на граждански процес, където предметът на делото е значително по- тясно понятие от самия спор. Това позволява на страните да намалят напрежението помежду си, както и да видят по- пълно и детайлно гледната точка и на другата страна.” [2]

Основното достоинство на медиацията е:- „Способността да преориентира страните една към друга не чрез налагането им на правила, но чрез оказваната им помощ да постигнат и да споделят нови перспективи по отношение на взаимоотношенията си, разбиране, което ще преориентира техните нагласи и разположение един към друг.” [3] Голямото неравенство между страните по отношение на достъп до информация, умения за водене на преговори, умение да се манипулира, икономическо превъзходство, може да доведе също до сключване на несправедливо решение и дори нищожно. Съществен недостатък е, че за да бъде успешна една медиация, е необходимо и страните да преговарят в дух на добра воля и да бъдат добросъвестни. Възможно е едната страна да използва медиацията само като средство за набавяне на информация или отлагане на решението по спора. „В такива случаи трябва да се предвидят мерки при съмнения от страна на медиатора той да има право да преустанови такава процедура. Това може да доведе до множество спорове как медиаторът ще бъде сигурен, че е налице опит за получаване на информация и

проучване на „врага“, но от друга страна, добрата воля е добре охранена и в конвенционалното правосъдие.” [4]

В практиката са наложени няколко вида медиация, които се различават по подхода и ролята на медиатора в процедурата, а именно:

-Фасилитираща медиация - В България се практикува основно фасилитираща медиация. „Фасилитацията е процес, даващ възможност да се установи какво е становището на определена група от хора по определена тема и да се изведат решения по възникналите проблеми. Това е технология, използвана в семинари, работни бизнес срещи, конфликтни среди и стратегически преговори. Фасилитаторът е човек, който управлява процеса (без да взема страна или да проявява пристрастие) до достигане на определено решение, което е продукт на групата и създава среда на откритост и доверие. Целта на фасилитатора е да остане незабелязан. Той не навлиза в съдържанието на материята, а само води процеса.” [5] Фасилитиращата медиация е тази, в която се приема, че страните най-добре познават проблема си, като вземат предвид интересите си в конкретната ситуация и целта на медиатора е да подпомогне комуникацията и възстановяването на доверието между страните, както и да допринесе за оставането на страните на масата на преговорите. Медиаторът само фасилитира страните в процеса на преговорите, като задава уточняващи и разясняващи въпроси, подпомага идентифицирането на основните интереси, както и генерирането на варианти за решаване на спора, базирани на интересите на последните; както и сами да генерират идеи и да се опитат да разберат и гледната точка на другата страна;

-Оценъчна медиация- характеризира се с приемане на презумцията, че страните се нуждаят от експертна намеса, каквато роля играе медиаторът в този вид медиация. Медиаторът при този вид медиация е изключително активна страна, която се запознава с доказателствата, генерира решения на спора, като проучва слабите и силните страни и позиции на всяка от страните. Тук се използват често самостоятелните срещи, на които всяка от страните разкрива своя интерес и предоставя доказателства по спора. Медиаторът насърчава страните да вземат решение, което той е предложил. Оценъчната медиация би била подходяща при спорове, които не са прераснали в правни такива и страните имат време, за да обмислят силните и слабите страни на тезите си. Страните трябва да бъдат информирани за видовете медиация, като това ще им даде възможност да преценят до каква степен ще позволят на медиатора да участва в процеса на преговори. Интензитетът на участие на медиатора в медиацията следва да бъде очертан още при започването и.

„Може да се подложи на обсъждане възможността, след разяснение на страните за видовете медиация, те да определят сами и след достатъчно обмисляне какъв вид медиация искат да ползват като услуга. Докато медиацията не бъде утвърдена като надеждна алтернатива на гражданското правораздаване, считам че е по-добре да се използва фасилитиращата медиация и след спечелване на необходимия авторитет сред обществото, ще може да се прилага успешно и оценъчната медиация.” [6]

През 2008 година е приета Директива 2008/52/ЕС на Европейския парламент по някои аспекти на медиацията в граждански и търговски въпроси, която урежда правната рамка на трансграничната медиация. Директивата влиза в сила на 13 юни 2008 година и въвежда изискване към всички държави членки на Европейския съюз, да имплементират във вътрешното си законодателство този метод за решаване на спорове. Директивата си поставя амбициозната задача чрез използване на медиацията в страните членки да се осигури балансирано съотношение между нея и съдебното производство, насърчаване ползването на медиация и по-лесен достъп до този алтернативен способ за решаване на спорове. Необходимо е да се въведе задължителна медиация каквато има в Италия. В Чешката република, Германия, Испания Закон за медиацията е приет през 2012 година, а в Гърция през 2010 г.

-Трансформираща медиация- най-големият потенциал на медиацията е не само да сложи край на един конфликт, а и да променя хората към по-добро, макар и промените да са понякога малки. Участието в процедурата по медиация кара хората да откриват понякога доброто в себе си, което им дава сили да подхождат към собствените си проблеми и конфликти по нов начин, като вземат решения, които им дават сили да бъдат по-смели в решенията си и да подобрят отношенията си с другата страна, като получат признание от нея. При този вид медиация се набляга на резултата от проведената процедура по медиация, докато при фасилитиращата се акцентира на основната функция на медиатора- фасилитатор в конфликтна среда;

-Наративна медиация- произлиза от наративната терапия, която е широко разпространен подход за работа в семейната терапия. Приема се, че медиацията е процес по разказване на история. В наративната медиация страните преминават през три фази:

- ангажираност;

-деконструиране на наративната история на конфликта;

- изграждане на алтернативна история.

Основна задача на медиатора е създаването на сигурна среда, като последният изгражда връзка на доверие със страните. Работата на медиатора при използването на този вид медиация изисква повече време, за да могат страните сами да променят своята перспектива и начина, по който конструират проблема си.

II. НЕОБХОДИМОСТТА ОТ ОЦЕНЪЧНА МЕДИАЦИЯ

Въпроса за необходимостта от оценъчна медиация в заповедното производство, производството по несъстоятелността, както и при пристъпване към изпълнение по Закона за особените залози е особено актуален имайки предвид високата кредитна задължнялост на производствените предприятия в България – делът на необслужваните кредити за нефинансовите предприятия е около 70%. Микро, малките и средни предприятия осигуряват 70% от общата заетост и 50% от brutния вътрешен продукт. Те са и основен двигател на икономиката ни, давайки хляб

на най-много хора от уязвимите социални групи, и с най-голям принос в преодоляването на бедността. За да се насърчат усилията за създаване на благоприятна бизнес среда за оцеляването и развитието им основната цел на необходимостта от оценъчна медиация е:

- да се избегнат грешки на съдии поради краткия срок на разглеждането им, като по думите на съдия Кунчев от Софийски районен съд е не възможно да изчетат договорите до край;

- да се отпушат районните съдилища в които най-много са делата по заповедни производства общо стотици хиляди;

- да се прегради възможността да получат заповеди за незабавно изпълнение заради уредбата на чл.417, приравняваща банките с държавата /„там където справедливостта не е цел, където при прилагането на позитивното право съзнателно е отречено равенството, съставляващо сърцевината на справедливостта, там законът не само е „неправилно право“, а му липсва всякакъв правен характер” [7], защото чрез тези заповеди, въпреки възраженията и други действия на производственото предприятие- кредитополучател, частните съдебни изпълнители постигат скоростно и недостъпно за противодействията на икономическия субект разпродаване;

- да се пресече изпълняването на тъмно заповедно производство включително и архивирането на документи за него в така наречените тъмни стаи на районните съдилища;

- да се пресекат опити на банкови служители да затварят, разпродават, разграбват производствени предприятия в полза на конкурентно друго такова производство;

- да не се достига до разпродажбата на апетитни имоти на безценица собственост на юридическото лице с което да се унищожи дейността на производственото му предприятие в цялост;

- да се изследва възможното лавинообразно рефлектиране върху допълващите дейности и свързани производства с други предприятия в региона на въпросния кредитополучател, защото както практиката показва цели региони се обезлюдиха защото останаха без работа и поминък;

- да се помисли за потърпевшите работници и техните семейства които остават без прехрана и работа;

- да се възстанови доверието между банка и кредитополучателя- производственото предприятие;

- да се пресекат опитите на банките да крият от клиентите си наличието на изпълнителен лист за който много често кредитополучателите разбират когато производственото предприятие е обявено на търг за продажба, че дори и след продажбата;

- да се пресече бързата процедура по заповедното производство при която банката и съда не уведомяват надлежно длъжника- производственото предприятие за да може той да възрази и да се води дело;

- да не остава икономиката ни само с производство на ишлеми , което първо ще бъде засегнато от една рецесия, икономическа и финансова криза в Европа;

- да не оставят едни от най- слабите икономически райони в ЕС все по обезлюдени и без шансове за развитие.

Смятам, че съдията в заповедното производство след като се запознае с документите на заявителя, преди да издаде разпореждане за издаване на изпълнителен лист да задължи оценъчна медиация когато се касае за кредитополучател- производствено предприятие, защото „ няма нищо по- истинско и по- добро за правната сигурност от облекената в юридическа форма справедливост.“ [8] Медиаторът при този вид медиация с експертната си намеса би бил изключително необходим, а запознавайки се с доказателствата и проучвайки слабите страни би генерирал правилни решения на спора. При оценъчната медиация както вече писах се провеждат самостоятелни срещи на които всяка от страните разкрива своя интерес и предоставя доказателства по спора. Ако се натъкне на сериозни нарушения в процеса на работата си със страните съгласно чл.7, ал.3 от Закона за медиацията, медиаторът може да бъде разпитан като свидетел за факти и обстоятелства(пример: съдията не вижда , че банката е неизправна страна, която по договор не е превела голяма част от парите на фирма МС– България ЕООД, но съответно е пуснала заявление за заповедно производство и съдията издава разпореждане за издаването на изпълнителен лист след 3 дни), които е научил в процедурата по медиация. „Етапите през които минава процесът на медиация, биха могли условно да се обхванат в две части: подготовка и самата медиация. Подготовката включва установяване на първоначалния контакт със спорещите страни, подбиране на стратегия за водене на медиацията, събиране и анализиране на информация за произхода и историята на проблема, съставяне на детайлизиран план за медиация и установяване на отношения на доверие и сътрудничество. След тези фази следва отварянето на процеса, който започва със сесията за посредничене, на която се определят проблемите и се поставя дневния ред, разкриват се скритите интереси на двете страни и се създават алтернативи за уреждане на проблема.”[9]

По същият начин в производството по несъстоятелност , както и при пристъпване към изпълнение по Закона за особените залози със цел:

- да се прегради възможността на доставчици на производственото предприятие притиснати от една и съща банка кредитор да искат несъстоятелност за малък дълг, който в момента не може да бъде платен от клиента им кредитополучател;

- да се прегради възможността на банките да налагат свои синдици, обслужващи изцяло техните интереси при ликвидиране на производствените предприятия;

- да се прегради последващото умишлено не стопанисване и липса на грижа при управленията на предприятията от синдика и или назначен от банките управител, така че единствената алтернатива да остане тяхното разтурване, разграбване и разпродажба на парче.

Смятам, че съдията по несъстоятелност трябва да задължи оценъчна медиация още в първия етап на производството по несъстоятелност- етапа по разглеждане на молбата за откриване на производство по несъстоятелност. Съгласно чл.629, ал.1 ТЗ съдът след като наложи обезпечителни мерки за да не извършва кредитополучателя търговска дейност дори и да бъде

назначен временно синдик отговарящ за имуществото на предприятието също да може да се задължава оценъчна медиация. Може да се задължат от съдията страните на оценъчна медиация докато производството по несъстоятелност се намира в междинен етап.

Когато законът предвижда, че по съответното производство трябва задължително да бъде проведена процедура по медиация, е удачно моментът на препращането на страните към съответния съдебен център по медиация да бъде възможно най-рано в развитието на производството. По този начин ще се осигури възможност при постигнато споразумение в процедурата по медиация съдебното производство да приключи в най-кратки срокове, без да се ангажират страните с допълнителни разноски в това производство (което представлява и един от стимулите за страните да участват в процедурата по медиация, както е посочено по-долу) и без да се ангажира допълнително времето на страните и на съда с разглеждането на делото. Този момент може да бъде още след постъпването на исковата молба в съда и преди да бъде връчен препис от нея на ответника. Това гарантира и друга важна предпоставка за успеха на процедурата по медиация чрез постигане на споразумение-предотвратяване на изострянето на отношенията между страните, което неименуемо настъпва при размяната на становищата им по делото, изразени в исковата молба и в отговора на исковата молба. В този случай и доколкото ответникът няма да бъде уведомяван за конкретното съдържание на подадената срещу него искова молба, а само за вида на спора, с който ищецът е сезирал съда, за ответника няма да тече срок за подаване на отговор на исковата молба, който ще започне да тече след приключването на процедурата по медиация и в случай, че не е постигнато споразумение между страните... Като цяло, при задължителната съдебна медиация по закон препращането на страните към процедурата по медиация винаги трябва да предхожда провеждането на открито съдебно заседание по делото.

Когато законът предвижда, че препращането към оценъчна медиация е задължително по разпореждане на съда, това предполага, че съдебният състав ще направи преценка доколко конкретния спор е подходящ за разрешаване чрез медиация. В този случай, за да се постигнат целите, които си поставя въвеждането на задължителна медиация, съдебният състав трябва да разполага с възможност във всеки момент на съдебното производство да препрати страните към процедура по медиация, тъй като преценката за възможността за разрешаване на спора по този начин може да зависи от конкретни изявления на страните, събрани доказателства или положени усилия от съда и страните за постигане на споразумение, които са възникнали в хода на делото. Поради това в този случай първоинстанционния съд трябва да има правомощие да задължи страните да участват в производството по медиация от момента на подаване на исковата молба в съда до приключването на съдебното дирене в първата инстанция (което съвпада със сега действащата уредба относно последния момент, в който съдът може да предложи на страните да решат спора си доброволно-чл. 149, ал. 1 ГПК). Независимо от възможността съдът да задължи страните да участват в производството по

медиация във всеки момент от развитие на делото в първа инстанция, това правомощие съдът трябва да може да упражни само веднъж, както се посочи по горе.

Възможност за препращане на делото към задължителна оценъчна медиация следва да се предвиди и за въззивния съд. От една страна, ако медиацията е задължителна за съответния спор по закон и първоинстанционния съд е пропуснал да препрати делото, въззивния съд трябва да разполага с възможност да поправи това процесуално нарушение, което при това ще отговаря в най-пълна степен на целите на закона определени дела да бъдат винаги препращани към оценъчна медиация преди решаването на спора от съда. От друга страна, дори медиацията за съответния спор да е задължителна по преценка и разпореждане на съда, въззивния съд, който е инстанция по съществото на спора, трябва да разполага с възможностите, с които разполага и първоинстанционния съд (включително съгласно препращането на чл. 273 ГПК) да съобрази отношенията между страните, конкретния предмет на спора, който често се изяснява и концентрира пред въззивната инстанция, и също да прецени възможността спорът да бъде решен чрез медиация. Последната възможност следва да се предостави само, в случай че първоинстанционния съд не е упражнил това правомощие.

Българските съдилища и законотворци трябва да черпят от опита, който имат много от западните страни и САЩ в ползването на съдебната медиация. „Медиацията като посредничество се използва широко за да се означа вид интервенция, насочена към разрешаването на конфликти с помощта на трета страна, която първо проучва и определя проблема и тогава обикновено подхожда към всяка група поотделно с препоръки, предназначени да дадат взаимно приемливи решения“ [10]

За да бъдат ефективни действията на медиатора са необходимо съществуването на поне три предпоставки: - готовността на страните да преговарят или да се ангажират под някаква форма за решаване на проблема; - наличието на форум за чието организиране страните са постигнали съгласие и по-точно, установяването на подходящо място, което да отговаря на необходимите условия, да създава неформалност на контактите и да се основава върху процедури, стимулиращи сътрудничеството, а не противопоставяне; - медиаторът трябва да има достатъчно опит и да се ползва с доверие и да бъде приет без каквито и да е резерви. [11] Той е активно ангажиран във взаимодействието между двете страни по балансиран начин. За да му имат доверие и да разчитат на него, страните се нуждаят от емпатия. Често медиаторите се представят като неутрални, но това е един от митовите за този вид интервенция. Медиаторът като активен участник в разрешаването на конфликта защитава интересите и на двете страни и за това трябва балансирано, а не неутрално да се включи в процеса. „Други широко разпространени митове за същността на медиацията се отнасят до справедливостта, т.е. до очакването, че някой ще вземе справедливо и мъдро решение; до крайността или до намирането на крайно уреждане на проблемите и до рационалността на вземаните решения, която изключва човешките променливи, пристрастността, принадлежността към

коалиции и групи, политическите мотиви свързани с властта.“[12]

С оглед на създаване на готовност за промяна и на преодоляване на съпротивата срещу нея все по-водещо значение придобиват стратегиите за комуникация, както и анализът на заинтересованите страни и техните роли в нейното управление.[13] За разлика от банката и икономическият субект-кредитополучател, които имат директни интереси в конфликта и изхода от него, медиатора като трета страна „...няма директни интереси, не е повлиян от разпределението на ресурсите, от упражняването на властта и от определянето на нови правила, но той залага нещо друго в конфликта, например професионализъм и репутация.“[14]

„Медиацията е колкото наука, толкова и изкуство, тъй като значението за процеса не е достатъчно за добрия медиатор. Освен от рационалността той се нуждае и от интуиция, която да му помогне да се справи със сложните препятствия към достигането на решение, породени от личностните особености на участниците и политическите и икономическите ограничения“[15].

III.ЗАКЛЮЧЕНИЕ

За да могат да се спасят малките и средните производствени предприятия, които се явяват гръбнака на икономиката ни, да се спаси и предприемаческия дух на Българина, трябва банките и икономическите субекти да се задължат да ползват процедурата по медиация в заповедното производство, производството по несъстоятелността, както и при пристъпване към изпълнение по Закона за особените залози. Това е особено актуален въпрос имайки предвид високата кредитна задължнялост на производствените предприятия в България. Оценъчният медиатор може да пресече изпълняването на тъмно заповедно производство включително и да открие грешки на съдиите заради краткия срок на разглеждане. Може да пресече опити на банкови служители да затварят в полза на конкурентен икономически субект със същото производство, както и да прегради последващо умишлено не стопанисване и липса на грижа при управленията на предприятията от синдика и или назначен от банката управител, така че единствената алтернатива да остане тяхното разтурване, разграбване

и разпродажба на парче. Основната цел на медиатора е постигането на споразумение. В Закона за медиация е предвидена възможност постигнатото в процедурата по медиация споразумение да бъде одобрено от съда. Това е отделно охранително производство, чиято цел е да се придаде изпълнителна сила на споразумението. Съдът одобрява постигнатото споразумение, след потвърждаването му от страните, както и ако последното не противоречи на закона и добрите нрави. Ако някоя от страните не изпълнява задълженията си по одобреното от съда споразумение, засегнатата страна може да поиска принудително изпълнение срещу неизправната страна. Това спестява на страните един дълъг и тежък съдебен процес, с всички личностни и материални правни последици за всяка от страните.

ЛИТЕРАТУРА

- [1]. Bercovitch, J., Understanding Mediations Role in Preventive Diplomacy, Negotiation Journal, 1996, volume 12, page-<http://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/j.1571-9979.1996.tb00098.x/full> ;
- [2]. Каменова, Д., (2021), Медиация и невербална комуникация, изд. Труд, София, стр.62;
- [3]. Fuller, L., Mediation- Its Forms and Functions, Southern California Law Review 44(2),1971,305-335;
- [4]. Каменова, Д., (2021), Медиация и невербална комуникация, изд. Труд, София, стр.64;
- [5]. Alfani, James, Press, Sharon, Stulberg, Joseph, Mediation, Theorayan Practice, 3edition, LexisNexis, 2013;
- [6]. Bercovitch, J., Understanding Mediation, s Role in Preventive Diplomacy, Negotiation Journal, 1996 <http://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/j.1571-9979.1996.tb00098.x/full>
- [7]. Radbruch, G. Statutory Lawlessness and Supra-Statutory Law (1946). Oxford Journal of Legal Studies, Vol. 26, No. 1 (2006), 7;
- [8]. Особено мнение на съдия Пенчо Пенев (1996) относно Решение N 11 от 09.07.1996г. по конституционно дело N 10 от 1996г.;
- [9]. Moore, C. (1987). The mediation process: Practical strategies for resolving conflict. Jossey- Bass, San Francisco;
- [10]. Blake, R., Mouton, J., (1985:15). Solving costly organizational conflicts. Jossey Bass, San Francisco;
- [11]. Laue, J., Burde, S., Potarchuk, W., Salkoff, M., (1988). Getting to the table: Three parths. Mediation Quarterly, 20, 7-21;
- [12]. Benjamin, R. (1992). The mediation of business, family and divorce conflicts: Practice forms and handbook. Mediation and Conflict Magement Service, St. Louis;
- [13]. Давидков, Ц., (2002), Измерители на организационната култура. Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, София;
- [14]. Laue, J. (1990). The emergence and institutionalization of third-party role in conflict. In: Burton, J., Dukes, F. (eds.). Conflict: Readings in management and resolution, St. Martin's Press, New York.;
- [15]. Илиева, С., (2006), Организационно развитие. Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, София;

The place of evaluation mediation in the order proceedings, bankruptcy proceedings and enforcement under the law on special pledges

Zaven Astadurov

Abstract-The high credit indebtedness of the manufacturing enterprises in Bulgaria, the multitude of economic entities in bankruptcy proceedings, the bad management and the sale of a piece by the banks in execution under the Law on special pledges, the extremely busy district courts with warrant proceedings are a complex and important public problem that requires a set of measures. Measures requiring legislative changes, prevention, as well as opportunities to resolve disputes outside of court. In this regard, I consider the use of mediation only to relieve the judicial system very wrong. The advantages of mediation as a fast, cheap, expert and confidential procedure with full and personal participation of the disputants, giving the opportunity to reorient the attitudes and understandings of the disputing parties towards each other, minimize the risk of abuse of rights, mistakes by judges due to the short term for consideration of warrant proceedings, the ability of banks to impose their own receivers, serving their interests in liquidation of production enterprises, protects social justice on a micro and macro scale. The mediation procedure should be introduced in the injunction proceedings, the bankruptcy proceedings, as well as when proceeding with enforcement under the Special Liens Act in order to restore the trust between the commercial banks and the borrowers - economic entities, which shakes the economic and financial foundations, and the statehood.

Keywords - Evaluative mediation, law, mediation, proceedings, conflict, court.